

A farizeus és a vámszedő

Kulcsvers: „Mondom néktek, ez az ember igazul ment haza, nem pedig a másik; mert aki magát felmagasztalja, megaláztatik, aki pedig magát megalázza, felmagasztaltatik.”
Lukács 18:14

Kiválasztott igeszakasz:
Lukács 18:9-14

A farizeusokat a zsidók körében nagyon vallásos rétegnek tartották. Legalábbis külsőleg jámborok voltak, és nagyon szigorúan betartották hagyományaikat. Belsőleg azonban, ahogy az Úr mondja nekünk, csoportként messze voltak a jóságtól. „Jaj nektek, írástudók és farizeusok, képmutatók!” Jézus, mivel látott a szívükbe, jogosult volt arra, hogy kiegészítő kijelentést tegyen, miszerint olyanok, mint a sírok, kívülről gyönyörűen fehérek, belülről azonban romlott. Máté 23:27

Hasonló csoportok vannak a mai kereszténységben is – azok, akik külsőleg erkölcsösek, nagyon szigorúak, pontosan betartják a szabályokat, és mégis nem tetszenek az Úrnak. Büszkék az igazságosságukra, és nem veszik észre, hogy bár

természetüknél fogva kevésbé romlottak, mint mások, nincs semmi, amivel dicsekedhetnének. Ők, mint az egész emberiség, messze vannak a valódi tökéletességtől. „Nincs igaz ember, egy sem. ... Mindnyájan eltérték az útról.” (Róma 3:10-12). A mai lecke példázata azt akarja megmutatni, hogy Isten több szimpátiával és irgalommal tekint a bűnösebb emberre, aki alázatos és felismeri állapotát, mint az erkölcsileg jobb emberre, aki dicsekszik állítólagos igazságosságával.

A példabeszéd így kezdődik: „Két ember ment fel a templomba imádkozni: az egyik farizeus, a másik vámszedő. A farizeus állva így imádkozott magában: Istenem, köszönöm, hogy nem vagyok olyan, mint a többi ember, zsaroló, igazságtalan, házasságtörő, vagy akár mint ez a vámszedő. Hetente kétszer böjtölök, mindenem tizedét adom.” (Lukács 18:10-12). Az önelégült farizeus nyilvánvalóan sok tekintetben erkölcsileg jó ember volt. Ugyanakkor nagyon büszke volt, és dicsekedett igazságos cselekedeteivel. Emellett nagyon gyorsan elítélte másokat, ami egyértelmű jele volt rossz szívének.

A példabeszéd másik szereplője – a vámos, vagy adószedő – alacsonyabb osztályba tartozott, és általában megvetették az emberek. Sok gyengesége és bűnös hibája volt, de tisztában volt az állapotával. „A vámos messziről állva nem merte felemelni a

szemét az ég felé, hanem mellét verte, mondván: Isten, légy irgalmas hozzám, bűnöshez!” Lukács 18:13

Minden kereszténynek, Istenhez fűződő kapcsolatuk, bűneik eltörlése, a Szentlélek által való meg nem születésük és a szívükben zajló átalakulási folyamat miatt minden okuk megvan arra, hogy hálát adjanak az Úrnak. Ugyanakkor nincs semmi, amivel dicsekedhetnének, vagy ahogy Pál apostol fogalmaz: „Mi különböztet meg téged másoktól? Mi van neked, amit nem kaptál? ... Miért dicsekszel, mintha nem kaptad volna?” 1 Korinthus 4:7

Ha tehát a magunk és mások közötti különbséget az Úrnak és az ő kegyelmi munkájának tulajdonítjuk, és nem magunknak, akkor ez a helyes szívbeli hozzáállás. Mindenki, aki ezt felismeri, helyesen adhat hálát az Úrnak, hogy ebben a tekintetben különbözik másoktól. Csak Isten és az ő Fia, Jézus Krisztus által vagyunk mások. „Kegyelemből vagytok megmentve a hit által, és ez nem töletek származik: ez Isten ajándéka: nem cselekedetekből, hogy senki ne dicsekedhessen. Mert mi az Ő alkotásai vagyunk, Krisztus Jézusban teremtettek.” Efézus 2:8-10